

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1919"

Személy

Szerző:

ny

Cím:

Karcolatok a pesti életből

Forrás:

Uj havi

Bp.

(Hely)

1919. II 18

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Karcolatok a pesti életből

Budapest, febr. 18.

A főváros képe a legutóbbi hónapok alatt rendkívül nagyot változott. Az eddig is zajos, lármás Budapest most már egyszerűen kitarthatatlanná vált. Az embereket valamilyen furia megrontotta és idegesek, gorombák, zsörtölődők lettek. Eddig a polgárok javarészt az üzlet izgatta. A forradalom óta azonban vége minden reális és praktikus gondolkodásnak, a legtöbb nem felelt meg politikusként és en grosztermelik a megváltó eszméket, mellyel agyonboldogítani akarják a keresztrefeszített országot. Megürülnek az egyébként csendes és tiszteletreméltó polgári foglalkozások munkasztalai. Az eddig józan és a kockázattal járó ügyletektől irtózó polgártársam ló-fut jobb ügyhöz méltóan kormánybiztostól államtitkárig, államtitkártól miniszterig politikai hivatásának és államférfiai képességeinek elismerése végett. Mondom ló-fut, mint egykoron azért a kis udvari tanácsosságért. A kávéházak, hol ennek előtte a «hadis» kapuciner orrfacsaróan «frankos» illata mellett a még kevésbé illatos üzletekről tárgyaltak, ma már kizáróan a politika a lehetséges szó-beszéd tárgya. A politika, a politika és mindig és mindenütt: a politika. Akinek egy-kissé is hajlama van az elmélkedésre, az méltán elgondolkozhatik afölött, hogy vagy az emberek bolondultak meg, vagy már a politika is üzlet lett!...

Szervezkednek, mindenki szervezkedik, hol szabadszervezetbe, hol szakszervezetbe. Véletlenül szem és fültanuja voltam egy szervezkedésnek, mikor a szervezeten kívül maradt ügynökök cselekedték ezt. Az egyik nagykorúti kávéház kártyaszobájában történt, miután már — mint mondani szokás — mindenki deégette. Az előadó, vagy a

szónok, vagy amint tetszik, egy negyven év körüli közepmagas csupaszkepű és kiválóan táplált egyéniség volt, megjelenésre már ezért is imponáló. Szakálla helyén kipárnázva omlott alá dus zsírosfényű tokája és kezecskéjéről, melyet jól is rosszul is gesztikulálásra használt, félelmetesen, vakítóan villogtak elő a kineset érő briliáns gyűrűk.

Nem vagyok gyorsíró s így mindig sajnálni fogom, hogy nem örökíthettem meg beszédét, mely valóságos kül- és belpolitikai exposé, egyben felsőbbrendű kormánybírálat volt. De egyébként a szervezkedéshez, a külpolitikai kérdések során említésbe került angol munkásmozgalmakon kívül, semmi köze sem volt. Azaz mégis... «Elvtársak, proletártestvéreim fogjunk össze, szervezkedünk kell...» Így kezdte a jövő halhatatlanja és ezzel végezte: «... kormánybiztosra van szükségünk aki erős kezével (s itt jól megrázta nagy nehezen a szőke szőrtűt kezecskéjét, bizonyítván, hogy minő erős keze van) rendet teremt, hogy...»

A «hogya»-os mellékmondatot már nem tudta befejezni a jelenlevők harsogó eljenzésétől. Éltették már a kiküldendő kormánybiztost, aki még vagy nem született meg, vagy itt van már közöttünk, ép most beszélt, ép most szorongatják a kezét, hogy gratuláljanak neki a kormánybiztosnak.

Hát ezt is sikerült megbolondítani. Ez sem fog már többet utazni az bizonyos, szalad majd kormánybiztostól államtitkárig, államtitkártól miniszterig politikai érdemeinek elismerése végett!...

Két ember beszélget a megsocializált, tulzsúfolt villamoson, a küzdők, a bátrak és a halálra szántak harci porondján. Természetesen politika...

— Na hát ha ezt sikerül megcsinálni!
— Kolosszális!
— Beszéltem... miniszterrel és azt mondta, hogy az alakuló párt feltétlenül igényelhet helyet a Nemzeti Tanácsban.
— Te mégy be? (Már t. i. a Nemzeti Tanácsba.)
— Valószínűleg én, meg Kertész. Meg is érdemlem. Most már hetek óta annyira lefoglal ez a munka, hogy sem éjjelem, sem nappalom. Most is evégett rohanok fel a Várba. Tudod, van ott egy

jóismerősöm, mondhatnám, barátom, az egyin államtitkár. Elbeszélgettünk egy kicsit a helyzetről, azután megyek tovább. Ma különösen nagy napom van. Délután lesz az alakuló értekezlet. Remélem ott leszel?

— Hogyne, feltétlenül!

— Légy ott! S már is ugrik le a robogó villamosról. Vissza-vissza kiabál. Lelkesen integet a fent maradónak és még egyszer feléje kiált mosolyogva:

— Szervusz! Szervusz! Majd csinálunk valamit!...

Ezután nekiered rohan, szalad, vágat örülni. Nem néz sem jobbra, sem balra. Aktatáskát szorongat hóna alatt, de a kopásról és a gyűrődésről meglátszik, hogy nem mindig aktát hordtak benne. Szaporán szedi a lábát, hogy el ne késsen az államtitkártól ki jó ismerőse, de mondhatná, hogy barátja. Referál majd neki sok mindenről, az előrehaladott pártalakításról, és a mai alakuló értekezletről.

Ameddig csak tudtam, bámultam a tovarohanót után míg végre elnyelte szemem elől az utca lázas forgataga. Furcsa gondolatok keztek kergetőzni agyamban: a pajkos manók módjára. Valahogyan átnyilallott rajtam, hogy sehogya sincs jól úgy, ahogy van. Valamit menteni kellett volna a királyságból. Valamit, a kis udvari tanácsosságot. Most látszik csak, hogy mennyire hiányzik ez az embereknek. Mennyi politikai művészt lehetne ma ezzel minden más komolyabb következmények nélkül kielégíteni.

Az ideát a népjóléti miniszter b. figyelmébe ajánlom!...